

ene Ting, at Jurymændene intet Kendskab have og intet Kendskab maa have til Sagen eller Personen ud over det rent tilfældige Kendskab, man faar i en Retssag i Løbet af nogle faa Timer. Saa sagde det ærede Medlem, at der var de mundtlige Vidner. Jeg skal ikke komme tilbage til, hvad jeg sagde før, men de mundtlige Vidner have ikke den Værdi efter lang Tids Forløb som de friske Vidner, der noget efter Forbrydelsen kaldes for Forhørsdommeren. Derfor ville de mundtlige Vidneforklaringer ikke være fuldt sammenstemmende med Erklæringerne i Retsprotokollen, og derigennem vil Retsprotokollen komme frem som et Bevismateriale, der *kan* influere og *vil* influere paa Juryen.

Det ærede Medlem for Kalundborg erklærede, at det var en Fejl af mig at tro, at Juryen kunde paavirkes af Pressen, al den Stund jeg maatte vide, at Justitsministeren havde udtalt et Løfte om at ville fremsætte en Lov, hvorigennem Pressen blev forhindret i at paavirke og intimidere Juryen. Men en Ting kan Justitsministeren ikke, og det er: gennemføre en Lov — og ingen af os vilde stemme for en saadan Lov —, som forbyder Pressen at referere Forbrydelsen og gøre sine Gisninger. Og det er gennem dette Referat af Forbrydelsen og gennem disse mere eller mindre skarpsindige Gisninger, som Pressen fremkommer med, og som den fremkommer med i alle Lande, at Pressen er i Stand til at influere paa Juryen — ingenlunde ved at sige: saadan og saadan skulle I gøre, men ved at give sin Fremstilling sammen med at indeholde ubehagelige eller uelskværdige Artikler, hvis der er en af de anklagede, Bladene ikke kunne lide. Jeg kan godt tænke mig saadanne Tilfælde netop for os her i Salen, der meget ofte ville komme til at staa med Front til den ene eller den anden Side, med personlige Uvenner i den ene eller den anden Lejr. Jeg er ingenlunde sikker paa, hvis det ærede Medlem der (Anders Nielsen) kom for en Jury, og den bestod af hans Modstandere, at Juryen saa helt kunde se bort fra, at det var en Mand, der i Rigsdagen eller paa anden Maade ofte havde drillet dem. (Afbrydelse af *Alfred Christensen*). Det ærede Medlem siger, at det kunde ganske ligne Højre. Jeg tror, at det er en farlig Ting at sige, naar vi lige have haft Eksempel paa, at Finansudvalget har handlet paa meget slet Juryvis ved i en given Sag, Sagen om Centralkomiteen, at udtale sig paa en Maade, som ikke var i

fuld Overensstemmelse med Kendsgerningerne. Der tør jeg sige, at Venstre er i alt Fald fuldt saa tilbøjeligt som vi andre til at gøre den Slags Fejl.

Det ærede Medlem for Kalundborg endte endelig med den Udtalelse, at Grundloven siger, vi skulle indføre Nævninger, og at, selv om han ansaa det for urigtigt, skulde det gøres alligevel. Jeg skal der kun sige, at det er en Grundlovstroskab, der gaar over alle Grænser, at det ærede Medlem, naar der staar i Grundloven, at man skal gennemføre en Ting, og det ærede Medlem er overbevist om, at det er urigtigt, saa alligevel vil stemme derfor. Det er lidt for meget af det juridiske: Lad Verden gaa til Grunde, blot Retten sker Fyldest. Jeg hører nu til dem, der mene, at Verden ikke skal gaa til Grunde, lad saa hellere Lovens Bogstav krænkes. I Grundloven staar der intet om, at vi ikke have Lov til at gennemføre en Retsreform uden Nævninger; vi kunne saa formelt sige — hvis det kan berolige det ærede Medlems Samvittighed —, at vi gennemføre Nævningerne en anden Gang.

Den ærede 2den Ordfører, det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) kom over for mig med nogle Bemærkninger om Frøken Alma og Frøken Nelly. Jeg vil dertil sige, at efter hans egen Udtalelse syntes det jo, at i alt Fald den ene af disse unge Piger ikke vilde have nogen Mulighed for, i Fald hun skulde dømmes efter Straffeparagraffen, at komme for en Jury, og jeg synes, at naar det ærede Medlem indrømmer dette, falder i Virkeligheden Argumentet. Men i øvrigt skal jeg kun sige herom, at vi endnu ikke vide, og at det ingenlunde er afgjort, hvilken Affattelse denne Retsreform faar. Vedtages f. Eks. Landstingets Affattelse — jeg skal lige straks sige, hvorfor jeg kan forstaa Landstingets Holdning — vilde hverken Nelly eller Alma kunne komme med. Sagen er den, at Landstinget staar rent principielt. Landstinget eller en Del af det mener, at Juryen ikke er den bedste Ting, man kan faa, og at den skal begrænses alene af den Grund, at den er et ret kostbart og frygtelig generende Apparat. Jeg har haft adskillige Venner, der have været Jurymedlemmer, og de have alle sammen været forfærdelig gnavne og frygtelig ulykkelige derover. Landstinget mener, at det er for stor en Gene at paalægge Befolkningen, og at den i sig selv ikke er noget godt, derfor vil det begrænse den. Det er en lignende Kasus, som vi i alt Fald jeg — var i forleden Dag, da der